

Отъ ранна зора до късна вечерь ходѣше съ добитѣка на паша. По цѣль день прѣзъ душнитѣ и лѣтни горещини, почиваше съ стадото си подѣ дебелата и хладна сѣнка на хубавитѣ и кичести горски дървета. По цѣль день, опрѣнъ на дългия си кривакъ, той свирѣше съ шарения си и меденъ кавалъ или пѣкъ пѣеше звучни и крѣпни пѣсни.

Стадото гледане като зѣницата на око-то си. На тлѣста паша го водѣше, съ бистра и студена водица го поеше.

г. София.

Теменужковъ.

ДОБРИЧКИ!

Има тя дѣчица трички,
Храни ги, облича —
Тѣ надежда сж ѣ всички:
Много ги обича!

Първото е мързеливо,
Второто — припрѣно,
Третото пѣкъ завистливо,
Рѣдко е засмѣно!

София, 1906 г.

Л. Бобевски.

